

Вести

Редакторитѣ на „Пжтека“ благодарятъ, на всички свои малки читатели, които ги поздравиха по случай празниците.

*

На 8 т. м. ученицитѣ отъ софиската училищна прогимназия „Единъ Пелинъ“, устройха коледна елха за ученицитѣ и тѣхнитѣ родители, въ салона на коледната дружина. По случая имаше и забава, която ученицитѣ отъ отделе-нията и класовѣтѣ изнесоха отлично. Приходътъ отъ тая забава е за купуване инструменти за ученическа музика. Забавата бѣ посетена отлично. При-сѣдстваваше и Единъ Пелинъ, чието име носи училището. Ученицитѣ му устройха сърдечна орация.

На 6 януари се навършиха 56 години отъ освобождението на София. По този случай въ църквата „Ал. Невски“ се отслужи панихида и благодарственъ молебенъ.

Коледни елхиза децата бѣха устрой-ни въ много училища по градове и села. Не бѣха забравени и беднитѣ деца, които получиха необходими дрехи, обуша и други подарѣци.

Турено е началото на ученическа кооперация при първоначалното училище въ село Долна Кремена.

Поради острата зима и дълбокитѣ снѣгове, на много мѣста сж слѣзали край градове и села, глутница вълци. Такава глутница се яви близо и до София.

Зарко и хвърчилата, повесть за юноши, отъ Фани Попова-Мутафова, е разкошно томче, добре илюстрирано, което струва 40 л. Издателство Факелъ.

Тази година Софийската телефонна централа ше има 8,000 намера, толкова колкото има днешния номераторъ.

Съчиненията на Джекъ Лондонъ сж сложени вече подъ печатъ и отъ началото на Февруарий излизатъ и на български. Това издание на творе-нията на най-интересния и най-много-четения днесъ по цѣлъ свѣтъ съвре-мененъ писателъ, ше бжде и най-ефтиното и най-достъпно за всѣкого: всѣка серия отъ 23 тома струва само 50 лв. за абонатитѣ или около 1-50 лв. голѣма кола отъ 16 страници. Абонирайте се и изпратете 50 лв. за първата серия на адресъ: сп. „Страници за всички“ ул. Гурко“ № 20 — София, или искайте подробни покани. Първа серия обема: Томъ I Синъ на слънцето. Томъ II Дъщеря на снѣговетѣ.

Добре е да знаемъ

Дребни — потрѣбни

Първиятѣ автомобилъ на свѣта е построенъ отъ нѣкой си Маркусъ, въ 1875 г. Полицията тогава му забранила да го използва, защото дигалъ голѣмъ шумъ при карането му.

Най-малката цигулка е направена въ Св. Луиза. Тя е голѣма всичко шестъ и половина сантиметра, но по тонъ отговоряла на голѣмата цигулка и на нея могло да се свири всичко като на обикновенитѣ цигулки.

Въ Англия е изработенъ най-голѣмиятѣ локомотивъ. Той е дълъгъ 31 м., а тежкъ 260 тона. Може да влече 250 пълни вагона или около 2500 тона.

Единъ немецъ успѣлъ да постигне бързина съ мотоциклетъ отъ 230 километра на часъ. Това е най-голѣма бързина на мотоциклетъ, която е постигната до днесъ.

Най-голѣмата подводница на свѣта е построена въ Англия. Тя развила голѣма бързина и се спуска на дълбочина 130 м. Приема толкова гориво, че може безъ прекъсване да обиколи половината свѣтъ.

Танкътъ е старо изобретение. То се приписва на прочутия художникъ Леонардо да Винчи, който билъ и много голѣмъ техникъ. Нему приписватъ и други открития. Войнишката танкъ сжщо е откритъ отъ него въ 450 г.

Коледнитѣ приключения на Патаранъ, Грухталанъ и Търкаланъ.

История безъ думи.

Испанска приказка

Близо до Сарагоза живѣлъ единъ селянинъ, който билъ много недоволенъ отъ своя зетъ. Зетъ му билъ много глупавъ. Каквото започнѣлъ да работи, винаги го изкарвалъ наопаки. Накратко, той билъ истински простакъ.

— Дали има по-прости хора отъ него? — мислѣлъ селянинътъ. — Искамъ да видя какъ е по свѣта.

И тръгналъ да обикаля Испания. Стигналъ въ едно село, на което забравилъ името. Тамъ седѣли много хора съ кръстосани около огъня крака. Той ги поздравилъ и попиталъ какво правятъ.

— Нима не виждашъ, добри човѣче, че сме объркали краката си и не знаемъ кой кракъ на кого е? Помогни ни да разрешимъ тази работа.

Селянинътъ помислилъ:

— Имало много по-прости хора отъ моя зетъ, а гласно казалъ:

— Веднага ще ви помогна.

Той вдигналъ тоягата си и замахналъ върху краката. Веднага всички прибрали краката си и тежкитѣ въпросъ билъ разрешенъ.

Следъ дълго пътуване, селянинътъ пристигналъ на друго мѣсто. Въ една къща той видѣлъ една жена, която поставила своя станъ на пода, а до нея цѣлъ купъ жълтици. Той попиталъ жената:

— Какво правишъ?

— Въ стаята е много тъмно и сложихъ това злато да ми свѣти при тъкането...

— А какво ше ми дадешъ, ако ти създамъ свѣтлина, за да можешъ да тъчешъ? — попиталъ той жената.

— Ще ти дамъ всичкитѣ тѣзи жълтици...

Селянинътъ не билъ мързеливъ. Той отишелъ на тавана и съ бравата направилъ дупка на покрива. Слънчевитѣ лъчи изпълнили стаята.

Следъ това той взелъ жълтицитѣ и си отишелъ доволенъ въ къщи.

— Много нѣща видѣхъ! — казалъ той на себе си и разбрахъ, че глупостта на едни е въ полза на други.

ЗАДАЧА
отъ бай Станю Познавача

Буля Станювица ни посрещна този пжтъ първа — весела, премѣнена, за-смѣна, защото бѣше втория денъ на Коледа.

— Е, да бѣхте дошли преди малко, — рече тя, — къщата бѣше пълна съ деца! Играха, пѣха, смѣха се съ дѣда си Станя — всичкитѣ все наши племенничета и сѣседски деца...

— Кой знае какви задачи имъ е разправилъ бай Станю — и ние не можахме да ги чуемъ, — рече Татунчо недоволенъ.

— А, не, — той задачитѣ ги държи само за васъ — нали знаете. Съ нашитѣ деца прави разни смѣшки, пѣ имъ пѣсни...

Когато влѣзохме въ стаята, бай Станю ни посрещна все още веселъ и засмѣнъ отъ гостуването на децата.

— Ама да видите, — каза той, — каква весела Коледа му изкарахме, — здраве му кажи! — Е, ами вие какво ше ми кажете, какъ прекарахте празникитѣ?

Разказахме на бай Станя, къде сме ходили на гости — у роднини, какви

подарѣци сме получили отъ близкитѣ си.

— И азъ тази година ходихъ доста на гости... Имамъ много приятели и познати — Христовци, Русевци, Йосифовци — Господъ да имъ дава животъ и здраве! Навѣкжде намѣрихъ музика, разни гости, пѣсни, глъчка... Изоб-що, тази Коледа ми се видѣ по-весела, отколкото презъ последнитѣ години...

— Наистина, хората като че повечко се бѣха разпуснали, — казахъ азъ. И мене тѣй ми се стори.

— И видѣхъ разни хора, запознахъ се съ сѣвсемъ нови приятели. Особно интересно бѣше у Христо Колижабови — имаме едно приятелско семейство, дори малко роднини падаме. Тѣ иматъ много роднини, та гоститѣ бѣха напълнили по едно време и тритѣ имъ стан. Пѣха, играха — много забавно бѣше. После дойдоха двама младежи — единятъ по-възрастенъ, другиятъ по-малкъ. Запознаха ни — единиятъ се казвалъ Живомеровъ, другиятъ Вадидушовъ...

— Ха-ха-ха! — ама че смѣшни имена, — извика Татунчо, пжкъ и азъ едвамъ се сдържахъ да се не засмѣя.

— Имената може да ти се виждатъ смѣшни, Татунчо, — ама гоститѣ бѣха доста сериозни. Пжкъ и твоеето име, мислишъ ли, че нѣма да се види на нѣкому смѣшно?

— Е, после, бай Станю — казвай, какво стана? — запитахъ азъ, тѣй като виждахъ, че бай Станю има намѣр-ение да разправи нѣщо интересно.

— Нищо особно не стана, Пжтечко. Тѣ седнаха до мене, тѣй се случи, и започнаха веднага да говорятъ за спортъ и за разни шампиони. Ама говорятъ високо, та всички да ги слушатъ. Браво да ви кажа, този разговоръ ми омръзна скоро, затуй се намѣсихъ, та имъ казахъ:

— Абе момчета, прощавайте ама вие отъ половина часъ тука ни занимавате само съ голкипѣри и мачове. Тази работа интересува само васъ, младежта... Ние искаме да чуемъ нѣщо за ценитѣ на продуктитѣ, за новия законъ за задълженията... Вашата работа — момчешка работа...

— Ха-ха-ха! — разсѣ се Живо-меровъ. — Ти, бай Станю, да не ни мислишъ, че сме хлапаци? Моятъ приятелъ Вадидушовъ, както е облѣченъ, може да мине наистина за по-младъ, макаръ че отдавна си е изслужилъ военната повинност. Ама азъ? Азъ ако бѣхъ жененъ, децата ми отдавна щѣха да бждатъ гимназисти.

Азъ ги поизгледахъ по-внимателно: наистина, изглеждаха съ неопредѣлена възраст. Избрѣснати като облѣно яйце, човѣкъ можеше да имъ даде и двайсетъ и петъ, но еднакво и четири-сетъ. Па току не се стѣрихъ, ами ги попитахъ:

— Е, аче като колко години имате тогава, ако не е тайна — мога ли да попитамъ?

— Нѣма никаква тайна, — каза Живомеровъ. — Ние ле си криемъ годинитѣ. Ако азъ бѣхъ сега на то-лькова години, на колкото е билъ Вадидушовъ, когато азъ съмъ билъ на толкова години, на колкото е той сега, щѣхъ да бжда двойно по-младъ, отколкото съмъ сега. Разбра ли, бай Станю?

— Нищо не разбрахъ, — казахъ азъ. — „Ако бѣхъ, ако не бѣхъ“ — и дяволътъ не може ви разбра!

— Тогава позволете, — каза Живомеровъ. — Ако къмъ половината отъ сегашната ми възраст прибавите двойно годинитѣ на Вадидушовъ, азъ бѣхъ билъ сега двойно по-възрастенъ, отколкото съмъ. — Ясно ли е?

— Абе какво ти ясно? Ти ме обър-

ка сѣвсемъ, — рекохъ азъ. — Обясни нѣкакъ по-нагледно, та да те разбератъ всички.

— По-нагледно ли? Че може ли по-нагледно отъ туй? Е, добре, нате-искашъ ше ти кажа вече сѣвсемъ на-гледно. Слушай:

Ако къмъ моитѣ удвоени години прибавите истинскитѣ ми се-гашни години, азъ ще бжда четири пжти по-възрастенъ отъ Вадидушовъ, а оная възраст, която би ималъ Вадидушовъ, когато азъ ста-на четири пжти по-възрастенъ отъ него, като извадите отъ нея моята сегашна възраст, ше бжде рав-на на сбора отъ сегашнитѣ ни възрасти. Ако пжкъ отъ квадрата на разликата между нашитѣ сегаш-ни възрасти извадите възрастта, която ще имамъ азъ, когато Вади-душовъ стигне до моята сегашна възраст, ше получите неговата сегашна възраст. Надѣвамъ се, че сега вече ви е сѣвсемъ ясно на колко години съмъ азъ и на колко е Вади-душовъ.

Татунчо и азъ започнахме да се смѣемъ вече съ гласъ.

— Бай Станю, — каза Татунчо, — тази задача, ако я зададемъ на пжтеч-ковцитѣ, наистина ше имъ извади ду-шата!

— Душата имъ нѣма да извади, ама кожата имъ малко ше поодере. Въ всѣки случай, азъ затова ви я разпра-вямъ, за да я зададете на пжтечковитѣ. Тя не е толкова мъчна, колкото на-глежда, — каза бай Станю.

Решение на задачитѣ на бай Станя

Бр. 15. Всѣко тризначно число, на което първата цифра е поне съ две единици по-голѣма отъ последната, ако направимъ съ него сжщитѣ действия, както съ 713 въ бр. 15 — дава винаги накрай 1089. Опитайте!

Бр. 16. Въ спора на бай-Станювитѣ, сѣседи за яйцето нѣма никаква задача-по простата причина, че паунътъ ниа кога не снася яйца. То не е задача, капанъ, въ който се уловиха доста пж-течковци.

За брилянта на Донъ-Петро. Питаше се: билъ ли е донъ Педро мошеникъ или не.

Приятелътъ на бай Станя не е на-мѣрилъ кутийката съ брилянта по по-соченитѣ отъ донъ Педро признаци, за-щото не съобразилъ, че отишелъ да я търси една година следъ заравнянето, именно въ 1931 г. Презъ тая година Великденъ е билъ 15 деня по-рано, от-колкото презъ 1930 г., когато донъ Педро заровилъ кутийката.

Сѣиката въ часа, когато слънцето за-лѣзва, бива на едно и сжщо мѣсто само когато съвпадатъ часоветѣ на залѣза.

Презъ времето, когато денътъ се увеличава, мѣстото на залѣза на хори-зонта се мѣсти отъ югозападъ къмъ северозападъ и обратно презъ времето когато денътъ намалява.

Приятелътъ на бай Станя е търсилъ кутията на 5 априлъ, когато мѣстото, гдето слънцето залѣзва, е било по-на-лѣво, отколкото на 21 априлъ. затова сѣиката на дръвцето е падала този денъ по-надѣсно отъ онова мѣсто, което донъ Педро отбелязалъ на 21 априлъ. При-ятелътъ на бай Станя е щѣлъ да намѣри безъ друго кутията, ако е търсилъ до самата ограда, но по-надѣсно (съ лице къмъ оградата). При известни матема-тически познания той е могълъ да из-числи мѣстото доста точно.

Преминитѣ се паднаха на: Венко Драгановъ, ул. Сръдня Гора № 13 Бургасъ и на Сирко Сирковъ, ул. Бу-злуджа № 2000 (Домъ Петко Йорда-новъ) — В. Търново